

Reakce na otevřený dopis

Vážení příznivci jezdeckého sportu

Obdivuji odvalu a sebevědomí, s jakými bylo se třeba vyrovnat, než vznikl tento logický komentář ke stavu věcí v našem „českém“ světě jezdeckví. A protože s naprostou většinou toho, co je zde psáno, souhlasím, nezbylo nic jiného, než nabídnout další argumenty – na které jsme- určitým úhlem pohledu činitelů českého jezdeckého sportu- zapomněli. Jaký by měl být kvalitní jezdec?? Tedy člověk, který respektuje a zároveň ovládá zvíře, které jej mnohonásobně převyšuje hmotností?

Snad ctížádostivý, aby se toužil všemu naučit a najít v sobě tu trpělivost a obětoval část života. Snad odvážný, když před ním stojí úkol, na který si poprvé netroufá. Snad loajální, když je mu jasné, že podstoupit „práci“ se zvířaty obecně, s koňmi obzvlášť, znamená vědět, kdy dále netlačit, udělat přestávku, protože i kůň může mít své potřeby, vrtochy, nemoci, s kterými je třeba počítat. Snad také kolegiální, když kamarád musí nezbytně odjet, nebo je jinak zaneprázdněn, a umět jej nahradit, dokázat nezavádět „nové pořádky“, i když je naprosto přesvědčený, že by udělal to nejlepší.

Ale bohatý? Musí být jezdec také bohatý, respektive, musí být členem jisté společenské úrovně a teprve pak pomýšlet na to, že si vůbec s touto zálibou začne?

Dnes je skutečně třeba citlivě, každý sám za sebe (opravdově, čestně, ze srdce- jak je ctěná libost), zvážit, jestli chceme při vědomí cca 50 let stavu, když hrstka nadšenců zápasila o pouhé přežití jezdeckého sportu, skutečně naplnit podstatu „buržoazního přežitku“? Nač si zde hrajeme? Co vlastně chceme? Proč zástupci našich „prestižních“ sportů dokážou prostředky pro své začátečníky i hráče sehnat, vytvořit tu správnou sponzorskou atmosféru- proč to ČJF dlouhodobě nezvládá? Proč jezdeckví není v Čechách bráno ve stejné rovině všeobecné úrovně průměrně vzdělaného člověka třeba jako hra na klavír, či housle? Možná proto, že za jakékoliv hudební vystoupení, zejména vystoupení dětí – dítě kupodivu nemusí zaplatit. (to bývá spíše naopak) Proč je to vyžadováno ČJF? (viz hobby licence)

Zastupuji malou jezdeckou společnost, která finančně nikdy nezvládne vybudovat miliónový jezdecký areál, i kdyby jen pískový, bez haly a dalších vymožeností. Již léta „půjčuji“ své, mnou vychované a vycvičené koně k výcviku dětí a mládeže. Děti, kterým rodiče jen tak peníze na zábavu nedají- v naší oblasti je výplata 8 tis. čistého zcela „normální“. Děti si výcvik většinou hradí „výpomocí“ na farmě. Takže dalším zvýšením členských poplatků ČJF náš oddíl pravděpodobně bude muset zaniknout, protože ani já- hlavním zaměstnáním farmář, sám sobě šéfem i jediným zaměstnancem- to platit nemůžu a vlastně ani nebudu. Z výše uvedených důvodů – totiž „žádný areál, žádná hala...“ neumím rodičům dětí vysvětlit – za co by měli platit oni a mně důvod nesmyslného placení uniká. Důležité je, že takových malých společností je mnohem více, než těch „velkých“, takže se pravděpodobně potýkají s tím samým problémem – jak dál?

Je zde však jistý návrh. Než skončit s činností pod ČJF, a pokračovat „mimo federaci“ -samostatně - jak to hodlá udělat, nebo již udělalo více klubů, rozdělit jezdecký sport na jisté úrovně. Od té třeba první – až po tu profesionální- vrcholovou. A právě podle toho odstupňovat i finanční nároky na členství. A nechat „malé“ závody zcela v režii „malých“ oddílů. Děti obecně velmi rády soutěží a také jejich rodiče se rádi sponzorsky podílejí – třeba čokoládou.

Jsem si naprosto jista, že tyhle děti, takto vychované, jsou potencionálně lepšími jezdci, než ti, kterým rodiče nejprve, za stotísíce, pořídí sportovního koně. Znam to, je to na konečné čáře přibližně stejné – nešťastné, rozbité dítě, neurotický, vyděšený kůň, nic nechápající, vystresovaný rodič. Cvičitele jsem raději vynechala... Jestli chcete dostat do podvědomí

českého národa opět umění „jezdit na koni“, vymyslete způsob, tak těm, kdo tomu učí zejména děti – pomoci, a ne důvod, proč je hned v prvním kole obrat.

Za jezdecký oddíl Verušice o.s.

Pánková Ivana